

Væddeløbsbanen ved direkte, for den standsér 5 Minutters Gang fra „Mineslyst“ umiddelbart ved Holmegaard, ved den højtærede Justitsministers Ejendom. Derigennem er der bevist Justitsministeren en Velvillie fra Konferensraad Heide, men jeg skal dog ikke berøre dette her, da jeg ønsker at begrænse mig til den enkelte Sag.

Saa er der Værdistigningen. Her taler den højtærede Minister med et virkelig overbevisende Tonefald. Ministeren er altid mere overbevisende i sit Tonefald end i sine Argumenter. Der sagde den højtærede Minister før: Der er ikke Tale om Værdistigning, det er ridicult! Jeg vil da fremhæve, at Væddeløbsbanen omkring Berlin netop har skabt et helt bebygget Villakvarter. Og der foreligger ogsaa for mig en Udtalelse fra Sekretær Wegener til Hr. Journalist Ursin i den Retning — jeg har samlet ogsaa hans Materiale sammen for at sammenarbejde det med mit eget —, hvori han erklærer, at man venter sig, at der vil komme stor Bebyggelse dérude.

Endelig kommer Spørgsmaalet om Retningen. Den højtærede Minister ved, at der er en Bebyggelse der ud ad, som allerede er naaet et Stykke ned ad Hyldegaard til, og et Matrikelkort, jeg har, og som jeg holder i min Haand, vil vise, at saa snart Vejene ere udstukne i dette Kvarter, kommer Bebyggelsen. Den er altsaa kravlet frem til Hyldegaard, der ligger Syd for Holmegaard. Nu bliver Spørgsmaalet: I hvad Retning vil Bebyggelsen gaa videre? Og der maa det siges, at det har ikke ringe Indflydelse, i hvad Retning Folkestrømmen gaar op mod Væddeløbsbanen, ad den ene eller den anden Vej. Jeg paastaar, at den Omstændighed, at der kommer en Væddeløbsbane, vil føre til, at den Bebyggelse, der er i Gang, vil faa Retningen til at gaa den Vej, hvor den mødes med den Bebyggelse, der er paatænkt af Clauson-Kaas fra den anden Side. Jeg synes, at dette er uimodsigeligt. Og den højtærede Minister maa ogsaa forstaa, at Hr. Clauson-Kaas for sit Vedkommende ikke anlægger Veje eller gør andre saadanne Ting, uden at han stoler paa, at Væddeløbsbanen vil have nogen Betydning for Bebyggelsen. Men, siger Ministeren, vi

kunne tage som Bevis det Tilfælde med „Det danske Travsselskab“, der har en stor Bane, hvor der løbes meget. Jeg maa sige, at her er Ministeren ogsaa uheldig, idet netop alle Grunde omkring Traverbanen ere opkøbte og for største Delen bebyggede, bl. a. af Travssportsmænd og Trænere. Altsaa, Eksemplet med Travsselskabets Bane er netop et Argument mod ham selv. Jeg er ogsaa vis paa, at hvis man derude skulde lægge en Jernbane — jeg ved ikke, om Køgebanen skal gaa denne Vej eller en anden smuk Vej —, og Hr. Tobiesen skulde sige til den højtærede Minister: „Ja, men den Væddeløbsbane kan vist ikke være noget værd!“ — det vil han nemlig sige, det er hans Pligt at sige det —, saa vil Ministeren svare: „Ja, men der er baade Væddeløbsbanen og de dejlige Veje, som gennemskære Grundene her og der.“ Jeg vil derfor spørge: Vil den højtærede Minister sælge de Grunde til Staten for det, han selv har givet for dem? Det plejer i Regelen at være et ganske godt Modargument i et saadant Forhold.

Altsaa, det, der foreligger, er, at i 1903 laa Holmegaard ganske død hen, 1904 kom der Liv i det hele. Væddeløbskonsortiet er under Anmarch, og dette Liv fører til, at der bliver anlagt en Række Veje. Muligheden for Væddeløbsbane skaber dette Liv. Men Væddeløbsbanens Betingelse er igen Koncessionen. Thi, som den højtærede Justitsminister saa skønt siger i Rigsdagstidenden Sp. 1036: Før Selskabet Klampenborg Væddeløbsbane afsluttede denne Kontrakt med Foreningen for den ædle Hesteavl's Fremme, havde det sikret sig Koncessionen, og kun fordi det fik denne Koncession, var det i Stand til at slutte denne Kontrakt. Det er ikke for at komme med pikant Sauce, at jeg fremsatte det forleden Dag, men kun for at give Tingene i deres Sammenhæng. Altsaa, Lotterikoncessionen er Betingelsen for, at Væddeløbskonsortiet kan anlægge den Væddeløbsbane. Det er in confesso, i hvert Fald var det Justitsministerens Mening med det, han sagde ved Finanslovens første Behandling dette Aar.

Jeg skal nævne en anden Ting, en af disse smaa Tilfældigheder, der ere ganske ejendommelige. Det er det med det lille berømte „Mineslyst“. Den er sød. Det er